

[Kirsten Lee]

Det kan ikke undgås, at nogle børn anbringes uden for eget hjem imod forældrenes samtykke, for at man kan sikre dem ordentlige opvækstvilkår. Når et barn anbringes uden for hjemmet, sker det som regel i en meget tilspidset situation, og i den slags situationer er det nødvendigt, at de regler i bistanstloven, der omhandler børn og unge, ikke indeholder fortolkningstvivil. I Det Radikale Venstre mener vi, at bistanstlovens bestemmelser om disse ting indeholder uklarheder og trænger til en gennemgribende revision.

Der er yderst forskellige grunde til, at børn anbringes uden for eget hjem. Nogle børn anbringes, fordi de f.eks. er multihandicappede og simpelt hen frembyder overmenneskelige pasningsproblemer for deres i øvrigt omsorgsfulde og ansvarlige forældre. Andre anbringes, fordi de vokser op i hjem, hvor børns mest fundamentale behov ikke dækkes. Men fælles for de to grupper er, at de anbringes under de samme retsregler, og på den måde er lovgivningen med til at skabe klarhed.

I nogle kommuner har man en politisk beslutning om, at man ikke skal fjerne børn, og det er klart uacceptabelt, og så vidt jeg har forstået, er det oven i købet ulovligt.

Børns retsstilling kan naturligvis ikke variere fra kommune til kommune, men det kan skyldes fortolkningstvivil vedrørende bistanstloven.

I mange tilfælde, når børn anbringes uden for hjemmet med forældrenes samtykke på grund af svære problemer i hjemmet, hjemtages børn efter kort tid og hyppigt fra den ene dag til den anden. Man må med rette kunne stille sig selv spørgsmålet, om ikke børn har ret til en fredsperiode i deres liv. Mange af disse børn ender som pendulbørn: ud og hjem og ud og hjem igen. Som et barn engang fornuftigt spurgte: Kunne I ikke tage og sætte et skilt på ryggen af mig med en adresse på, så man kan se, hvor jeg hører til. Han havde været anbragt ude og hjemme adskillige gange.

Når et barn fjernes fra forældrene med eller uden samtykke, bør der foreligge en eller anden form for målsætning og en plan for, hvordan målet kan nås. Man bør også tage stilling til en tidsramme for fjernelsen. Forældre skal naturligvis informeres om, hvorfor man fjerner, og hvad planen er. På den måde giver man børnene en mulighed for at falde til ro. Det har de

børn brug for, som fjernes fra deres forældre. Det er også nogle af de ting, der skal ses på.

Når et barn tvangs fjernes, skal sagen tages op én gang om året. Første gang er det rimeligt, men derefter vil der måske være større fornuft i, at reglerne var mere fleksible, så sagen kunne tages op, såfremt der var indtruffet afgørende forandringer. De sager, der ankes 5 og 6 og flere gange, uden at der er ændret noget som helst i barnets eller den biologiske families forhold, forekommer egentlig underlige. Der bruges på den måde masser af negative kræfter, når system og forældre bekriger hinanden. Disse ressourcer var langt bedre brugt på at støtte forældrene i en accept af tingenes tilstand og et samarbejde omkring barnet. Det er også forhold som disse, der bør vurderes i forbindelse med en revision af bistanstlovens bestemmelser om børn og unge.

Bistanstloven anfører, at der altid skal arbejdes for hjemgivelse. Virkeligheden er desværre, at der findes tilfælde, hvor børn ikke bør hjemgives. Der er det vigtigt, at man af hensyn til både børn og forældre spiller med åbne kort og prøver at støtte forældrene og etablere et fornuftigt samkvem. I dag oplever vi, at man over for forældrene lader, som om børnene skal hjem, men alle er enige om, at det skal barnet aldrig. Den paragraf bør tages op til revision.

For nogle år siden blev forældrene udstyret med en advokat, men hvem taler børnenes sag? Der må, når man har møde, en børnesagkyndig med i socialudvalget, som varetager barnets tarv og rettigheder. Det er ikke nok, at der blot foreligger en skriftlig erklæring, som det er tilfældet nu.

Man må i denne sammenhæng heller ikke glemme, at børnenes ønske om, hvor de skal opholde sig, også skal inddrages. Somme tider handler man helt hen over hovedet på 13-14-årige børn og kan gøre det ifølge den gældende lov, og det bør der også ses på.

Mange børn anbringes i familiepleje. Vi har masser af fremragende familieplejere, som gør et stort og påskønnelsesværdigt arbejde. Men af og til pålægges de større opgaver, end rimeligt er, når de skal fungere som behandlere for skrøbelige forældre, hvis børn de har i pleje. Vi er betænkelige ved den tendens, vi ser med hensyn til kæmpehonorarer, 6-7 gange det almindelige plejevederlag. Det kan af og til beløbe sig til 30.000 kroner om måneden for et enkelt